

Мој последњи текст с портала „Све о Српској“ – о столетном [продуженом геноциду](#) над Србима у Хрватској – изазвао је доста занимања. Пренели су га многи сајтови и скоро сви београдски дневни листови, а било је и коментара на друштвеним мрежама.

Уз личну захвалност за сваки облик медијске пажње, имам два утиска о преношењу или коментарисању тог текста.

Прво, не разумем у чему је проблем да се исправно наведе на ком порталу је текст објављен? Рецимо, [Информер](#) и [Вечерње новости](#) ставили су да је реч о мом „ауторском тексту за *Vidovda* *n.org*“, а *Видовдан* је пак, са своје стране, као извор текста [упутио](#) на портал *Нови стандард* (иако је на том порталу [лепо писало](#) да је чланак преузет са сајта [Све о Српској](#)).

Ако медиј није у стању да тачно наведе нешто тако једноставно као што је „news sources“ – како се може очекивати да му се верује када је реч о нечем другом?

Такође, зачудила ме је ограничена способност тзв. Друге Србије да полемисхе с аутором или текстом који јој се не свиђају. Све се свело на увреде, бешњење и личне

дисквалификације.

Ево шта су твитер-перјанице [Грађаније](#) написале било за мене, било за мој текст:

Гордана Чомић: „[Штеточина](#) , рутинска... лупетањем пљује по људима које не подноси“;

Златко Црногорац: „Ако сте мислили да је Зоран Ћирјаковић полудео и за Палмотићеву, онда је Слободан Антонић [зрео за Лазу Лазаревића](#) “;

Срђан Драгојевић: „[Ваистину, лудак](#)“;

Блиц (Лана Гедошевић): „[Сулуда колумна](#) “;

Дашко Милићевић: „[Антонић је фашиста](#) “;

Невена Бојичић: „[фашистoидни ангажман](#) Слободана Антонића“;

Здравко Јанковић: „то његово писаније се мора назвати правим именом, тј. [фашизмом](#) “;

Дејан Петровић: „писање [оног пацова](#) Антонића“;

Ивана Узелац: „[зли, пакосни човечуљак](#) “;

Драган Поповић: „[човек је будала](#) “;

Антонела Риха: „[глуп и шовинистички](#) текст“;

Исидора Стакић: „заstraшујуће и – WTF, [ХАЛО ПОЛИЦИЈА](#) “! „[Алах нек му је у помоћи](#) “;

Лука Божовић: „смеће које је Антонић написао је [говор мржње](#) “;

Наталија Милетић: „[марш у пизду материну](#) “!

Маја Жилић: (ставља [пет гомила измета](#) као коментар мог текста).

Но, мени најдражи ипак је твитер-коментар Ерика Гордија, професора и *експерта за Западни Балкан* из Лондона, ког је Ћирјаковић својевремено назвао „[полицајцем](#) наше академске и медијске неслободе“:

„[Антонић кад би био Хрват, био би усташа](#) “.

Типично британски стил – дисквалификујете тако што жртву цинично прогласите *генетским нацистом* : јер, да је рођен у Загребу, био би хрватски нациста, а овако, пошто је рођен у Београду он је просто српски нациста – и то сам вам решио.

Навешћу још пар *излива љубави* анонимних твитер-мислилаца:

„Никако да смислим – за коју врсте дуготрајне мере је аутор овог уратка? [Обавезно](#)

[лечење у психијатријској установи затвореног типа`](#)

? Или би можда

[дугогодишњи затвор](#)

постигао задовољавајући ефекат?“.

Уследили су предлози: „ [неколико година на Голем отоку](#) “; „ [‘преваспита\(ва\)ње’](#)

[сибирског типа](#)

[тавање у кули Небојша](#)

“ , ” [преваспи](#)

[Гвантанамо](#)

“ ...

Било је, истина, и два покушаја да се одговори на мој текст, али су испали, некако, доста траљаво.

Биљана Србљановић је у *Блицу* (31.7. стр. 5) објавила колумну „ [Естрадни Слоба](#) “. Као што и наслов показује, она се уместо на текст усредредила на личност: 1. „Антонић главиња (...) само да би био запажен у јавности и да би боље продавао своје књиге“; 2. „Његови радови су безвредни, немају научну или аналитичку вредност“; 3. Иако наизглед критикује власт, „Антонић заправо много воли Вучића“. Србљановићева је могла да смисли и нешто боље с обзиром на њену склоност

[домаштавању у стварности](#)

; али, да ипак одговорим: 1. све моје књиге (18 на броју) одавно су распродане и нема потребе за додатном рекламом; 2. Биљана Србљановић је баш прави ауторитет за оцену мојих научних и аналитичких радова; 3. О, какво виспрено откриће! – Антонић не само што

заправо

много воли Вучића, он

заправо

има три ноге и

заправо

је концертни клавир.

Други покушај озбиљнијег одговора појавио се у листу *Данас*, под називом „ [Српски националисти су навијали за `Генерала`](#)

“. Али, њен аутор, Влатко Секуловић, полемише са мном тако што ме: 1. најпре стрпа у категорију „српски националиста“; 2. онда том „српском националисти“ припише став који сам измисли; 3. на крају, крене да расправља с тако измишљеним ставовима и – некако

увек се покаже да је српски националиста не само
глуп
и
зао
, већ и
гори
од хрватског.

Рецимо, Секуловић тврди да је српски националиста, баш као и хрватски (само из других мотива), навијао да филм *Генерал*, који хвали Готовину, буде награђен у Пули. Хрватски националиста, објашњава аутор, то је желео како би се Готовина прославио, а српски како би се Хрватска компромитовала. Међутим – урраа! – није награђен

Генерал

већ филм

Дневник Диане Будисављевић

(о спасавњу деце из Јасеновца).

Тиме је, јел` тако, Хрватска још једном показала колико је испред Србије: „Пандан овом филму би било као када би у Србији нпр. неко снимео филм који би имао као тему злочине српских националиста у II светском рату, попут недићеваца над Јеврејима или љотићеваца над Ромима“.

Како само оштроумно... Све што могу да кажем је ово:

1. уопште ме није било брига ко ће победити у Пули, нити сам, кад мало боље размислим, чуо да је ико у Србији навијао за било који филм, а понајмање за *Генерала*;

2. кад смо већ код тога, за мене је скандалозна и сама чињеница да је Хрватска могла да сними филм који слави *геноцидну акцију* против Срба, те да њиме отвори „Пулу“ – тако да *Генерал* није ни морао добити награду да би се још једном показао прави карактер данашње „еуропске Хрватске“;

У окупираној Србији (1941-1944) нису постојали никакви логори које су држали Срби и у којима су истребљивани Јевреји и Роми – стога, о таквим логорима тешко да је могао да се сними филм

3. у окупираној Србији (1941-1944) нису постојали никакви логори које су држали Срби и у којима су истребљивани Јевреји и Роми – стога, о таквим логорима тешко да је могао да се сними филм; када је пак реч о домаћим колаборантима, о логору Бањица (немачко-колаборантска управа) направљена је ТВ серија још пре 35 година, а о логору Ниш (чисто немачка управа) филм пре 32 године.

Коначно, кад смо већ код поређења снаге национализама у Хрватској и Србији, право питање није зашто нема филма о *српском Јасеновцу* (празан скуп), већ – можемо ли да замислимо да се у Србији сними филм

Генерал

о томе како је Ратко Младић заузео/ослободио Сребреницу? А да га финансира држава? А да с њим започне најважнији филмски фестивал у земљи?

* * *

Тако долазим на праву тему овог чланка – *легитимизација Олује* коју врши део београдске медијске елите (стваралаца јавног мњења).

Реч је о томе како се у Београду приказује геноцидна акција у којој је побијено две хиљаде људи, а двеста хиљада Срба протерано – те је, тако, на подручју Лике, Кордуна, Баније, Северне Далмације и Западне Славоније довршен геноцидни пројекат започет Јадовном и Јасеновцом.

Реч је о томе како се у Београду приказује *геноцидна акција* у којој је побијено две хиљаде људи, а двеста хиљада Срба протерано – те је, тако, на подручју Лике, Кордуна, Баније, Северне Далмације и Западне Славоније *довршен геноцидни пројекат* започет Јадовном и Јасеновцом.

Типови медијског одговора *Грађаније* на Олују су следећи:

1.██ Прећуткивање; исти они који су добили жуљеве на прстићима твитујући у недоглед: „у Сребреници је био геноцид... био геноцид... био геноцид...“, одједном, 4. августа не баве се више политиком, већ начином на који се лакирају нокти (буквално); Јована Глигоријевић: (за Сребреницу) „ [Јесте био геноцид](#) “ и „млади људи у Србији данас су [ајвећи негатори геноцида у Сребреници](#) “; а 4. августа, од 24 твитер објаве нула (и словима: нула) је о Олуји (зато је неколико објава о лакирању ноктију); Невена Бојичић: (о Сребреници) „геноцид назвати геноцидом и ускратити поштовање свакоме ко је спреман да подилази [великосрпском фашизму](#) “; а 4. августа, од 24 твитер објаве нула (и словима: нула) је о Олуји; Срђан Драгојевић: „ [порицање геноцида](#) “ (у Сребреници), „ [намера је била да се уништи једна етничка група](#) “; „попили“ [пресуду за геноцид](#) ”, „да питам 1.800.000 гласача СНС – како би они убијали људе [у Сребреници](#) ?“; а 4. августа, од 9 твитер објава нула (и словима: нула) је о Олуји; Мариника Тепић: „тренутак у Сребреници, када Младић одваја мушкарце од жена и деце – почетак је [геноцидне намере](#) “

“; „Подмећу да

[признање геноцида у Сребреници](#)

значи негирање српских жртава“; а 4. августа о Олуји – како се то вели –
ни мукајет

.

За овакав приступ могу да кажем само следеће: *Онај ко нема шта да каже о Олуји, нека
ћути и о Сребреници.*

**2. Српски национализам је једнако крив за Олују као и хрватски јер је хушкао
Србе и**

први

почео са злочинима

;

Сафета Бишевац (

Данас

): „Званични Загреб поново је `заборавио` српске жртве, а званични Београд своју
прљаву улогу у рату у Хрватској. Србија (...) је

[најпре хушкала](#)

и организовала Србе у Хрватској, а онда им окренула леђа“; Павле Радић (

Autonomija info

): „побуњени Срби (...) сулудо гурнути у

[беспотребни рат против своје изворне домовине](#)

“, довели су до „егзодуса Срба у `Олуји`, (који је тек

[неминован други чин](#)

својевремено еуфоричног `догађања народа`. Програмски координатор YIHR-а о обележавању Олује посетом местима страдања: „Посету смо

[почели од Овчаре](#)

, јер, ако желимо да говоримо о злочинима у Олуји, онда морамо да говоримо и о томе шта се десило пре Олује,

[шта је то што је довело до низа злочина](#)

“.

Дакле, док је у вези са Сребреницом *непожељно* говорити о Братунцу, Кравицама, Бјеловцу, тј. о Подрињу (1992-1995) – јер, „то је

релативизација злочина

“– о Олуји се може говорити једино

заједно

с причом о Овчари и другим

српским злочинима

. А

то

, наравно,

није

релативизација,

није

„немојте сад само: а шта су они нама радили!“.

Такође, шта значи „хушкање Срба из Београда“? Па тај народ је 1941. ненаоружан чекао званичнике НДХ 1.0 да га одведу до јама – зар му је био потребан Милошевић како би му рекао какав ће бити његов третман и у НДХ 2.0? Нека Сафета Бишевац, ако мени не верује, прочита шта је Борис Дежуловић написао о сукобу у Борову Селу: мештани нису подигли барикаде зато што су *нахушкани* из Београда, већ зато што су тројица хрватских шовиниста, претходно, из чиста мира гранатирали Борово Село; знају се и њихова имена:

[Вице Вукојевић, Бранимир](#)

[Главаш и Гојко Шушак](#)

Уопште, волео бих да знам какве узрочно-последичне везе има *хушкање из Београда*, рецимо, смасакром загребачке породице Зеџ, укључив и дванаестогодишњу Александру, 7. децембра 1991? Шта, и Александра је крива јер је *хушкана из Београда*

? Какве везе београдска пропаганда има, рецимо, с ликвидацијом војника Саше Гешовског у Сплиту, на Ђурђевдан 1991. године? Какве везе има Милошевић са Задарском кристалном ноћи? Јер, да није било Милошевића, нико Србе у независној Хрватској не би ни цветом дирнуо?

Нећу да кажем да није било и погрешних потеза званичног Београда; али, поставити пропагандно претеривање у исту раван с масовним злочином геноцида у Бљеску и Олуји – доиста је јадно.

Нећу да кажем да није било и погрешних потеза званичног Београда; али, поставити *пропагандно претеривање* у исту раван с *масовним злочином геноцида* у Бљеску и Олуји – доиста је јадно.

3. Док је стрељање мање од две хиљаде разоружаних припадника паравојске `геноцид

који се

не може довољно осудити

, дотле је протеривање двеста хиљада жена, деце и старца и масакр њих две хиљаде само`

операција

` која се тек

обележава

;

N1 (Београд): „

[Обележавају се 24 године од акције `Олуја`](#)

“; N1 (Загреб): „

[Почела ослободилачка акција `Олуја`](#)

“ (N1 се

[бранио](#)

да су разлике у насловима последица аутономије редакција у Бг и Зг; али, београдска редакција је дала „неутралан“, а не наслов који би одговарао стварном стању ствари:

„Обележавају се 24 године од

геноцидне акције

`Олуја`“);

Данас

: „У Крушедолу

[државна манифестација обележавања годишњице `Олује`](#)

“ (из наслова се не може закључити ни која је држава у питању, ни да ли се слави или оплакује); BBC News на српском „Операција Олуја 24 године касније:

[Једни славе, а други се сећају жртава](#)

“ (а истина је, јел` тако, негде на средини);

Данас

: „Поштовање за жртве,

[без обзира на националност](#)

“ (страдали су и једни и други, шта да се ради); Фонд за хуманитарно право: „Данас се сећамо

[жртва операције Олуја](#)

“ (било жртва на обе стране, да не улазимо сад ко су целати, а ко пострадали).

Народ коме не дају да схвати узроке, актере и размере несреће која му се догодила, осуђен је да му се слична несрећа понови. Зато не може само „операција Олуја“, или „акција Олуја“. Зато мора „геноцидна операција Олуја“ и „геноцидна акција Олуја“.

Народ коме не дају да схвати *узроке, актере и размере несреће која му се догодила*, осуђен је да му се слична несрећа

понови

. Зато не може само „операција Олуја“, или „акција Олуја“. Зато мора „

геноцидна

операција Олуја“ и „

геноцидна

акција Олуја“.

4. Срби су побегли из Крајине јер је Милошевић хтео да их насели на Косово, па их зато нису пуштали у Београд ; Балша Божовић: „Олуја је била [званична српска](#)

[политика: премештање Срба из Хрватске на Косово](#)

“. Срегеј Трифуновић: „Како смо ту несрећну колону сачекивали на аутопуту

[да им не дозволимо да уђу у наш прелепи главни град](#)

... Проклети Рвати што их поћераше“.

Написао сам много критичких страница о Милошевићу, али имам мало сумње у то да је измишљотина тврдња како је Милошевић, наводно, договорио Олују да би населио Косово. Годину дана после *Олује* (1996), од 617.726 избеглица из ратних подручја смештених у Србији, на Косову је било свега 20.179 људи (12.466 из Хрватске), а 170.955 у Београду (91.141 из Хрватске), 169.875 у Централној Србији (без Бгд), и 259.719 у

Војводини ([овде](#) , стр. 23). Баш уверљив показатељ „званичне српске политике“ пресељења Срба на Косово!

5. То је била туча примитивних балканских племена, ми смо изнад тога, Београд је свет ;

Миодраг Мајић: „Попут

[ројева мува](#)

, поклопљених теглама,

[балканска племена](#)

не разумеју природу сопствених окова. Туђим костима се не гради будућност сопствене деце.

[Све олује, сребренице, јасеновци и батајнице, део су исте дијаболичне парадигме](#)

. Док то не схвате, трунуће мрзећи се, у истом муљу“.

У овој објави све је помешано како би, *sub specie aeternitatis*, могло бити *изједначено* – тегле и оковане муве, кости и муљ, жртве и целати, хрватски државни логори за истребљење Срба и немачки окупаторски логори за репресију над војно запоседнутом Србијом (Gebiet des Militärbefehlshabers in Serbien)... У једном типично аутоколонијалном дискурсу („ви сте урођеници, а ми Европљани, толико смо изнад вас“), судија Мајић само потврђује свој статус *новог Саше Јанковића*

и новог месије Републике Грађаније. У следећем кораку дизања апстракције вероватно ће све бити подведено под „кршење људских права“, те ћемо услед тога у истој равни добити прављење сапуна од дечијих лешева и гурање Срђана Марковића преко ограде – што да не, све је то

кршење људских права

, све то ми, Европљани, наравно, једнако осуђујемо...

6.Скретане фокуса с геноцида на маргиналне ствари, како би се злочин медијски \square з атрпао

: „а што смо продавали воду избеглицама?“, „види како само Вучић злоупотребљава догађај“, „ту је и смрдљиви Додик“, итд

; Иван Крстић Крчко (ДС): „Сећате се Олује? А сећате ли се како су избеглицама тадашњи социјалисти, радикали и јуловци

[наплаћивали воду 5 марака](#)

?“; Сергеј Трифуновић: „Деци свакако прескочити причу како смо ту несрећну колону сачекивали на аутопуту и

[наплаћивали им сендвиче и воду по 15 немачких марака](#)

“; Дашко Милиновић: „Видим да је ове године Вучићев путујући циркус Олуја посетио и моје родне крајеве.

[Смрдеће Фрушка Гора на Додика још недељу дана](#)

“.

Занемарљив број шпекуланата продавао је избеглицама воду, али је та маргинална појава, злонамерним истицањем и понављањем, претворена у *урбану легенду* о начину на који су Срби дочекали своје пострадале сународнике. Тим наративом о „води за 10 ДМ“, успело се медијски затрпати толике примере несебичне помоћи обичних људи – од самоиницијативног дељења хране, одеће и ћебади по колони, до уступања кућа прогнаним породицама – попут

[Живана и Саве Комленског](#)

, оца и сина, који су изашли пред колону како би понудили своју кућу у Гардиновцима за смештај, и примили 14 избеглица

* * *

И следеће године ће ових шест медијских тактика јамачно бити употребљено како би српска јавност била онемогућена да освести истински карактер злочина почињеног у Олуји. Шта треба чинити као одговор на ову врсту *токсичне* медијске кампање?

Потребно је наћи симбол геноцида извршеног у Олуји. Као што је Ана Франк симбол холокауста, а Милица Ракић симбол НАТО агресије, тако су она деца што су их хрватски авиони побили на *крвавој* Петровачкој цести симбол српског страдања и хрватског геноцида.

Убијени су, између осталих, Јовица Дрча, стар 6 година, Невенка Рајић, стара 9 година, Жарко Рајић, стар 9 година, и Дарко Вуковић, стар 13 година.

Хрватски авиони гранатирани су избегличку колону 7. августа, дакле два дана пошто је пао Книн и готово сваки војни отпор престао.

То није био само злочин над немоћним цивилима. Био је то јасан показатељ шта би се десило српским породицама само да су сачекале „побједничку хрватску војску“, и порука шта ће им се десити ако само и помисле да се врате.

То је злочин који симболише саму суштину Олује – не вода за 10 ДМ, не „хушкање из Београда“, не „муве у тегли“. То је слика хрватског Великог плана: шта са Србима.

Јер, крвава Петровачка цеста први пут се десила 1942. године. Тако, свака независна Хрватска заправо има *своју* цесту са *својом* српском децом која на њој леже.

Бранко Ћопић је о првом злочину написао песму. Да је храбрости и памети, ова песма би била у нашим читанкама. Али, ако је ту нема – читајмо је, себи и својој деци, да бисмо *раз умели, научили и запамтили*

